

Elma

Ömer Seyfettin

Elma — Ömer Seyfettin

Ömer Seyfettin 1920 yılında öldü. 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu'nun 27. maddesi uyarınca eserin özgün metni kamu malıdır.

Metin, Vikikaynak (tr.wikisource.org) aktarımından alınmıştır:

<https://tr.wikisource.org/w/index.php?title=Elma&oldid=166110> (revizyon 166110). Bu aktarım Creative Commons Atıf-AynıLisanslaPaylaş 4.0 (CC BY-SA 4.0) lisansı ile paylaşılır; bu PDF de aynı lisansla serbestçe paylaşılabilir.

pdfkitaphane.com

–Ali Canip Beye–

Âteşin, hummalı, şedit muhabbetler iftiraksız bir vefa bağının yakarak yelpazeleyen hararetili kanatları altında söndükten sonra, aşkın o nûşin ve muhrîb heyecanları, fasılasız nöbetleri ebedî ve mutlak, saf bir sahiplenmeyle tatmin ve tedavi olunduktan sonra duyulan nekahat dinginliği... Ah, bu, hayal yorgunluğu ne kadar mahzun ve tatlıdır, bilir misiniz? Biz de Süzun'la, bu sahih ve genç aktrisle günlerce, haftalarca, aylarca, hatta yıllarca seviştikten sonra yorulmuş, hastalanmış, bitap kalmıştık. Evvelâ yataklarımız, sonra odalarımız ayrılmıştı. Artık geceleri geç vakte kadar benim odamda beraber oturuyor, ben yarın dershanede talebelerime yazdıracağım notlarla, meselelerimi tertip ile uğraşılıyor, o daima müteheyyiç ve mütelezziz olmak için sevinçli sevda ve seks romanlarını mütalâa ya dalıyordu. Mâhazâ ayrılamıyorduk... Tedfin ettiğimiz mukaddes aşk hatıralarının matemi bizim için o kadar muazzezdi ki, bir gecelik iftirak kurtuluşu mümkün olmayan bir vicdan azabı bırakacak bir günah olabilirdi. Yemeklerimizi karşı karşıya yedik. Ve bizi samimî ve sade soframızda bir yabancı görseydi, mutlaka bunamış iki kardeş zannedecekti. Evet, aşkla ihtiyarlamıştık. Ruhumuz sanki mefluç idi. İşte yine bir sonbahar akşamı ufacık yemek odamızda sade yemeklerimizi batî bir sükûn içinde yiyorduk. Küçük, billur yemişlikten iri ve kırmızı bir elma almış, bıçağımla soyuyordum. Nasıl oldu bilmem, gözüüm Süzun'a kaçtı. Gittikçe bana uzun görünmeye başlamış olan narin burnu sanki daha ziyade uzamış, kaşları daha ziyade incelmış, boynu daha ziyade zayıflamıştı. Ve gözlerini garip ve şedit bir dalgınlıkla soyduğum elmaya dikmiş, kırpmadan bakıyordu. Gayri ihtiyarî sordum:

— Ne daldın, azizem öyle?...

— Hiç... Dedi.

Fakat ikazımdan mustarip olduğunu yüzünden anladım. Önündeki bardakla oynamaya başladı. Ben yine elmamı soyuyordum. Boş ve mütereddit bir sükût dakikası geçti. Sonra tuhaf ve garip bir sesle dedi ki:

— Bu elma sana bir şey ihsas etmiyor mu, sevgilim? Sana kıymettar bir hatırayı yad ettirmiyor mu?

Tekrar yüzüne baktım, kızarmıştı. Mavi ve yorgun gözleriyle gayri müdrik gözlerimde, gamlı ve ricakâr, sanki bir cevap arıyordu. Elma... Bu bana ne ihsas edebilirdi? Hatıratımı yoklamak için geriye, çocukluğuma doğru hayalen dönerek şimdi muzlim ve ehemmiyetsiz bir mazi olan yirmi altı seneyi bir anda yaşadım. Düşündüm. Hiçbir şey yoktu... Hatta ömrümde bir elma ağacı bile görmemiştim. Süzun hâlâ yüzüme bakıyordu. Müphem bir sıkıntı hissettim ve soyduğum elmayı yemeye başlayarak gayrı ihtiyarî:

— Evet, dedim, on yedinci asrın nihayetine doğru İngiltere'de, تنها bir bahçenin sessiz bir köşesinde münferit bir elma ağacı vardı. Bir gün bu ağacın altında dalgın ve mütefekkir bir adam yatıyordu. Ağacın üstünden bu adamın ayaklarına bir elma düştü. Ve bir "deha" uyandırdı. O adam, Kepler'in yeni tedvin ettiği "muvazene-i ecram" konularını düşünen meşhur âlim Nevton idi. Elmanın sukut unu gördü, düşündü, çalıştı ve "cazibe-i umumiye" kanununu keşfetti. İşte bana bu elmanın yad ettirdiği fennî ve kıymettar ha... Lafımı kesti:

— Ne muacciz sin! Rica ederim sus...

Ve ağlamaya başlayacakmış gibi mavi gözlerini küçülterek ince kaşlarını çattı. Darıldığını, canını sıktığını anladım. Fakat niçin darılıyordu. Bunu soracaktım. Bana vakit bırakmadı. Mavi ve yorgun gözlerini, asla unutamayacağım müellim hüznünlü bir vaaz ile, tabağımın içindeki elma kabuklarına dikerek:

— Zavallı aşk, dedi, ben, Madam Amede'nin sofrasında ilk defa birbirimizi gördüğümüz akşam verdiğin elmayı, o elmayı verirken eğilerek o kadar heyecan ve tahassüsle bana fısıldadığın Musset'in şiirini hatırlayacaksın sanıyordum. Fakat heyhat...